

Arrest

nr. 161 851 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 oktober 2015 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 april 2015 een aanvraag voor een toelating tot verblijf in.

1.2. Op 1 oktober 2015 wordt beslist tot onontvankelijkheid van voormelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2,

tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 08.04.2015 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(..)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die haar verhinderen om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zoals bepaald in artikel 12bis §1 eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene moeilijke tijden heeft gekend, dat ze reeds enige tijd in België verblijft, behoorlijk de Nederlandse taal beheerst, vlot geïntegreerd is en een ruime vriendenkring heeft kunnen uitbouwen, verhinderen haar niet tijdelijk terug te keren om een visum te gaan vragen.

Integendeel, er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster onmogelijk zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Trouwens, betrokkene verkoos in België te blijven na de weigering van het verblijf annex een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 09.01.2012 en is dus zelf verantwoordelijk voor haar situatie.

Betrokkene heeft inderdaad recht op een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit verhindert haar niet om de aanvraag in te dienen via de reguliere weg, namelijk in de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene haalt aan dat ze in Turkije verstoten werd door haar familie vanwege haar huwelijk met een niet-moslim en dat haar familie haar voor deze reden kan vermoorden. Ze brengt echter geen bewijzen aan die deze bewering ondersteunen.

Ze legt een verklaring bij de Nederlandse politie voor met betrekking tot een echtelijke ruzie in haar woning in Nederland, waarin ze stelt dat ze niet terug kan naar Turkije omdat haar familie haar van het leven zou kunnen beroven. Wij aanvaarden deze loutere verklaring niet als een bewijs van gegronde vrees voor geweldpleging door haar familie in Turkije. Ondertussen is zij tevens op 07.05.2014 gehuwd met een moslim, maar ook hiermee zou de familie niet akkoord zijn omdat ze haar wilden uithuwelijken aan iemand van de eigen stam. Betrokkene zegt opnieuw voor haar leven te vrezen indien ze zich naar Turkije begeeft. Bewijzen werden echter niet voorgelegd en bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als voldoende gerechtvaardigd waarom betrokkene de normale procedure om zich definitief in België te vestigen niet kan volgen.

Het feit dat mevrouw een infectie aan haar rechteroog heeft plus de bewering dat het van belang is dat ze psychotherapeutische begeleid wordt, verhinderen haar niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een visum te vragen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de richtlijn 64/221.EEG, van artikel 39/79 van de vreemdelingenwet en schending van de richtlijn 2004/38.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag,

dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden

en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2.

Het inreisverbod wordt onterecht aangehaald om de aanvraag gezinshereniging te weigeren.

De RVV vernietigde immers een beslissing van de DVZ die een aanvraag 'niet in overweging' nam wegens het bestaan van een inreisverbod.

- Arrest RVV nr. X d.d. 12.03.15;

De RVV oordeelde dat de DVZ enkel mocht weigeren wegens redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

In casu is dit zeker niet het geval.

De RVV vernietigde eveneens een beslissing waarbij de DVZ een 40ter aanvraag "niet in overweging" had genomen, omdat er een MB was genomen.

- Arrest RVV nr. X d.d. 28.02.2012;

De RVV nam meerdere beslissingen omtrent de gezinshereniging na een inreisverbod.

Hierna bespreekt verzoekster de belangrijkste arresten.

I. De RVV stelde in een arrest nr. X van 19 december 2014 (met drie rechters) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de verblijfsaanvraag van familie van een Unieburger niet in aanmerking te nemen (STUK 11): De DVZ legde een Armeense vrouw en haar minderjarige kinderen in juli 2013 een inreisverbod op. Enkele maanden later dienden de vrouw en de kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, respectievelijk als wettelijk samenwonende partner en als bloedverwanten in neerdalende lijn van de partner van een Nederlandse man.

Hoewel de identiteit van de vrouw en haar kinderen en de gezinsband met de Nederlandse man niet betwist worden, werd niet onderzocht of zij aan de voorwaarden voor een gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Verblijfswet voldoen. De DVZ weigerde immers om de aanvragen in aanmerking te nemen omwille van het eerder opgelegde inreisverbod. Volgens de motivering in de uitgereikte uitwijzingsbevelen (bijlage 13 en bijlage 38) moesten de betrokkenen eerst het land verlaten en de opheffing van het inreisverbod aanvragen alvorens zij een verblijfsaanvraag konden indienen. De gemeente had volgens de DVZ de aanvragen niet in overweging mogen nemen en geen bijlages 19ter mogen uitreiken. De RVV vernietigde de beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38, om volgende redenen: Uit de Belgische Verblijfswet (Vw) volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik (artikel 42septies Vw), wat in dit geval niet blijkt, of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (artikel 43 Vw). Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw vormt een omzetting van de Burgerschapsrichtlijn, en moet daarom in de zin van de Burgerschapsrichtlijn geïnterpreteerd worden. Het begrip openbare orde in artikel 43 Vw moet restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien deze uitzondering een beperking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen inhoudt. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet er dan ook sprake zijn van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. □ Dat geldt niet alleen voor personen wiens verblijfsrecht automatisch en rechtstreeks volgt uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (echtgenoten en gelijkgestelde partnerschappen uit een ander EU-land, en bepaalde rechtstreekse bloedverwanten) □ Dat geldt ook voor personen op wie de Belgische wetgever dezelfde bepaling(en) van toepassing heeft verklaard (bv. in dit geval: een wettelijk samenwonende partner van een Unieburger en bloedverwanten). Door enkel te verwijzen naar de opgelegde inreisverboden wordt echter niet aangetoond dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat werd nagegaan of de verzoeksters een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving. Ook wijst de RVV erop dat het Hof van Justitie reeds vaststelde dat een loutere seining in het Schengeninformatiesysteem niet toelaat om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het inreisverbod werd opgelegd omdat verzoekster en haar kinderen geen gevolg hadden gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, en niet omwille van redenen van openbare orde. De RVV wijst in het arrest ook op de correspondentie van de Dienst Vreemdelingenzaken met Kruispunt Migratie-Integratie, die door de verzoeksters werd toegevoegd aan hun verzoekschrift. De DVZ gaf hierin zelf aan dat gevolg kan worden gegeven aan aanvragen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, ook als er reeds een inreisverbod werd opgelegd. De DVZ stelde immers dat het verzoek tot gezinshereniging in

zo'n geval moet beschouwd worden als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod. De raadvrouw van de DVZ werd hier ter terechtzitting naar gevraagd, maar antwoordde slechts dat het standpunt ter zake werd gewijzigd. Waarom de Dienst Vreemdelingenzaken deze praktijk wijzigde, werd echter niet toegelicht. De RvV besluit uit dit alles dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en dat de beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. De beslissingen om de 40bis-verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen, en de bijlagen 13 en 38 worden vernietigd. II. RvV arrest nr. X van 26 februari 2015 zegt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van familie van een Belg. De DVZ moet de gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet voldaan zijn, of omdat er fraude of misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is. (STUK 12) De gemeenten moeten volgens deze rechtspraak de verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is): ☐ als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin; ☐ als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2 Vw.

De feiten gingen als volgt:

Op 25 januari 2014 vroeg de Algerijnse echtgenoot van een Belgische onderdaan gezinshereniging op een Belgisch gemeentebestuur. Deze gaf een bijlage 19ter af. Identiteit en familieband waren bewezen. De Algerijnse man had echter op 25 november 2013 een uitwijzingsbevel met inreisverbod gekregen. Betrokkenen waren gehuwd op 31 december 2013. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf op 25 maart 2014 een nieuw uitwijzingsbevel (bijlage 13) en beval de gemeente om de bijlage 19ter in te trekken. De DVZ stelde dat de aanvraag gezinshereniging "niet in aanmerking" werd genomen, en dat ook de gemeente de aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" had mogen nemen en geen bijlage 19ter had mogen afgeven. Het inreisverbod zou de gezinshereniging verhinderen zolang het inreisverbod niet opgeheven of geschorst is (wat alleen vanuit het buitenland kan aangevraagd worden), en de gemeente kan het inreisverbod niet opheffen. De RvV vernietigt de beslissing van DVZ over een familielid van een Belg, op basis van dezelfde overwegingen als het RvV arrest van 19 december 2014 over een familielid van een Unieburger. III. RvV nr. X van 2 april 2015 (familie van Belg) - Franstalige kamer Na verschillende uitwijzingsbevelen kreeg betrokkene een inreisverbod. Daarna ging hij een wettelijke samenwoning aan en diende hij een aanvraag gezinshereniging met zijn Belgische partner in. De gemeente gaf een bijlage 19ter af op 8-10-2014. De DVZ besliste op 22-10-2014 dat die aanvraag "niet in overweging" wordt genomen omwille van het inreisverbod (waarvan de opheffing of schorsing alleen in het buitenland gevraagd kan worden) en dat de gemeente de bijlage 19ter moet intrekken. DVZ gaf op 22-10-2014 ook een nieuw uitwijzingsbevel met vasthouding (bijlage 13septies), en vermeldde in de motivering daarvan ook verschillende feiten van openbare orde. De Verblijfswetgeving voorziet niet dat een verblijfsaanvraag "niet in overweging" genomen kan worden wegens een inreisverbod. Vaste rechtspraak van de Raad van State en van de RvV zegt dat de weigering om een aanvraag gezinshereniging met een Belg in overweging te nemen, neerkomt op een weigering om een verblijfstitel af te geven. De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991. De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis. Artikel 74/12 Verblijfswet voorziet regels voor opheffing of opschorting van een inreisverbod, maar dat is geen wettelijke basis voor deze beslissing van DVZ, die moet gezien worden als een weigering van verblijf. Gevolgen van deze rechtspraak De gemeenten moeten verblijfsaanvragen van een derdelands familielid van een Unieburger of Belg in aanmerking nemen en een bijlage 19ter afgeven, als de (identiteit en) gezinsband aangetoond wordt. De Dienst Vreemdelingenzaken kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar een eerder opgelegd inreisverbod als motivatie om een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger of Belg niet in aanmerking te nemen of te weigeren met een bijlage 13 of 38. DVZ kan de aanvraag alleen weigeren met een bijlage 20 (waartegen een schorsend beroep bij de RvV mogelijk is): ☐ als de aanvraag niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging;

☐ of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin. Deze rechtspraak geldt voor verschillende categorieën vreemdelingen: ☐ RvV arrest nr. X van 19 december 2014 betreft de situatie van een wettelijk samenwonende partner en kinderen van de partner van een Unieburger (artikel 40bis, §2, 2° Vw). ☐ Dit arrest gaat uiteraard ook op voor alle familieleden (van een Unieburger) die een verblijfsrecht kunnen inroepen, hetzij automatisch en rechtstreeks uit de Burgerschapsrichtlijn zelf (artikel 2, lid 2 Burgerschapsrichtlijn), hetzij op basis van de Belgische Verblijfswet (alle situaties vermeld in artikel 40bis Vw en in artikel 47/1 Vw). ☐ RvV arrest nr. X van 26 februari 2015 betreft de familieleden van een Belg (artikel 40ter Vw). Voor familieleden van een Belg gelden dezelfde artikelen uit de Belgische Verblijfswet als voor familieleden van een

Unieburger. Ook hun verblijfsrecht kan alleen geweigerd worden als de aanvraag niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw, of als er misbruik of fraude is (artikel 42septies Vw), of redenen van openbare orde (artikel 43 Vw) in restrictieve zin. □ In de groep familieleden van een Belg zijn er twee subgroepen die ook directe rechten putten uit EU-recht. Naast de redenering van dit arrest hebben zij dus nog bijkomende argumenten: o Voor de derdelands ouders van een minderjarige Belg zegt het Hof van Justitie-arrest Zambrano dat een weigering van verblijfsrecht een inbreuk is op de grondrechten van het Belgisch kind als Unieburger (artikel 20 VWEU). o Voor familieleden van een Belg die zelf gebruik maakte van het vrij personenverkeer geldt een automatisch en rechtstreeks verblijfsrecht uit de Burgerschapsrichtlijn zelf. □ RvV arrest nr. X van 2 april 2015 betreft de familieleden van een Belg (artikel 40ter Vw), maar volgt een andere redenering om tot hetzelfde resultaat te komen. Dit arrest benadrukt dat artikel 74/12 Vw geen wettelijke basis is om een verblijfsaanvraag te weigeren. Die stelling gaat ook op voor andere verblijfsaanvragen dan gezinshereniging met een Belg. □ Voor personen met een EU-nationaliteit is deze rechtspraak niet relevant. Aan Unieburgers kan sowieso geen inreisverbod opgelegd worden, aangezien de Terugkeerrichtlijn voor hen niet geldt.

Bovendien werd het inreisverbod aangevochten en wordt de zaak gepleit op 26.11.2015 voor de RVV (X), zodat het inreisverbod niet definitief is. (STUK 3)

Het middel is bijgevolg gegrond.

3.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengen aan verzoekster gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar echtgenoot en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn echtgenote. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 10 en 39/79 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1 tot en met 3 van de richtlijn 64/221/EEG, en van de richtlijn 2004/38 merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen een visum aan te vragen in het land van herkomst. Er wordt voorts ingegaan op de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde argumenten waarbij gemotiveerd wordt waarom deze argumenten er niet aan in de weg staan dat verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een visum aan te vragen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Het ganse betoog van verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt er op geen enkel ogenblik als motief gesteld dat verzoekende partij onder inreisverbod staat en om die reden de aanvraag niet in overweging wordt genomen. *In casu* betreft het een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag omdat de verzoekende partij er niet in geslaagd is aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De bestreden beslissing heeft totaal geen uitstaans met de rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst. Het loutere feit dat de verwerende partij nog een overtollig motief – hetgeen blijkt uit het gebruik van het woord “*daarenboven*” – toevoegt aan de bestreden beslissing, houdt niet in dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden nu duidelijk blijkt dat het bestuur conform het bepaalde van artikel 12bis, §1, 3° van de vreemdelingenwet onderzocht heeft of de verzoekende partij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar het visum aan te vragen. In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat dit niet het geval is en derhalve besloten tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Deze motivering en besluitvorming staan volledig los van het feit dat verzoekende partij eveneens onder inreisverbod staat. De gemachtigde koppelt hieraan geenszins als gevolg de niet in overwegingname van de aanvraag zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt.

2.6. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

2.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.9. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.10.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.10.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op

privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.10.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.10.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.10.6. Uit het hierboven gestelde blijkt dat werd beslist dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het herkomstland met het oog op het bekomen van een visum. Er wordt erkend dat verzoekende partij een gezinsleven heeft dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM maar er wordt geoordeeld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de benodigde documenten te bekomen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en familieleven. De verplichting terug te keren betekent immers geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke scheiding ten einde zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving.

De loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België een gezinsleven heeft opgebouwd, verhindert op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekende partij haar partner verblijfsrecht heeft in België vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen

begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders dan in België.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.10. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde kan gezegd worden waar verzoekende partij een schending van haar privéleven ontwaart. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk als zou het doel van de verwerende partij erin bestaan de erkenning van om het even welk verblijfsrecht aan de verzoekende partij te ontzeggen. Zoals blijkt uit voorgaande heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekende partij tijdelijk kan terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de nodige documenten te bekomen en dat dit niet in disproportionaliteit staat met haar recht op gezinsleven.

2.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.12. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“In arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

- RvV 5 september 2014, nr. X - RvV 26 september 2014, nr. X Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In beide zaken kreeg de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en werd hij opgesloten met oog op een repatriëring (bijlage 13septies), zonder dat hij gehoord werd. De wettelijke basis voor het BGV was artikel 7 van de Verblifswet (Vw). Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Bij het afleveren van een BGV moet de DVZ rekening houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Dat staat in artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

In casu heeft verzoekster in haar verzoekschrift gemotiveerd als volgt:

Verzoekster is het Belgisch grondgebied binnengekomen.

Zij verbleef enige tijd legaal in België, maar haar recht op verblijf werd ingetrokken na echtelijke problemen tussen verzoekster en haar eerste partner.

Verzoekster was met name getrouwd met een Nederlandse man die zich schuldig maakte aan partnergeweld.

Ondertussen verbleef verzoekster verder in het Rijk en ontmoette zij haar huidige partner, de heer (..), houder van een B-kaart in België, met wie zij een huwelijk heeft afgesloten op 07.05.2014 op het Turks Consulaat te Antwerpen

De heer (..) komt in 2016 in aanmerking om de Belgische nationaliteit te verkrijgen.

Verzoekster behoort tot een zeer grote familie (clan) in Cebail.

Indien zij zou terugkeren naar Turkije zonder haar echtgenoot zal haar situatie verkeerd opgevat worden waardoor zij eventueel met de dood zal gestraft worden.

In grote families (clans) in Turkije zijn de mensen zeer gehecht aan hun gewoontes en zeden waardoor er jaarlijks mensen omkomen door eerwraak.

Haar familie was tegen haar huidig huwelijk, omdat men haar wilde uithuwelijken aan iemand van de eigen stam.

In een soortgelijk dossier met Ov-nummer xxxxxxxx werd de aanvraag wel goedgekeurd.

Verzoekster kan aldus geen visum gezinshereniging aanvragen in Turkije.

Daarnaast is de eerste relatie van verzoekster met de Nederlandse (..) op de klippen gelopen daar deze laatste zich herhaaldelijk schuldig maakte aan partnergeweld. Zij heeft hierover reeds klacht ingediend bij de politie (stuk 13).

Vervolgens is het medisch attest toegevoegd welk aangeeft dat verzoekster door een infectie aan haar rechteroog voor 90% niet ziet. Bovendien heeft zij stressgerelateerde migraine-aanvallen waarvoor zij Pte zo nodig Sumatriptan inneemt.

Zij heeft tevens hyperventilatiesyndroom met paniekaanvallen.

Zij heeft zeker medische en psychotherapeutische begeleiding nodig in België alsmede is er noodzaak aan morele steun van haar huidige partner. (stuk 11).

Verwerende partij heeft het niet nodig geacht om verzoekster te horen en haar toe te laten haar verhaal bewijzen. Verwerende partij heeft met een standaardmotivering het relaas van verzoekster afgewezen.

Als verwerende partij verzoekster gehoord had kon zij vaststellen dat verzoekster de waarheid sprak.

Bovendien werd helemaal niet geantwoord op het feit dat verzoekster ernstig ziek is. Dit is een manifeste schending van de motivatieverplichting.

Het middels is gegrond."

2.13. Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij nam zelf het initiatief om de in punt 1.1 bedoelde aanvraag voor een toelating tot verblijf in te dienen waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoekende partij verwijst weliswaar naar enkele arresten van de Raad waarin een schending van het recht om gehoord te worden werd aanvaard. Hierbij dient te worden aangestipt dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de arresten geen betrekking hebben op aanvraagprocedures maar op verwijderingsmaatregelen, zodat de conclusies van de geciteerde arresten niet zonder meer kunnen worden getransponeerd. In haar middel verwijst verzoekende partij naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij weliswaar de elementen zoals zij in haar aanvraag aangebracht heeft herhaalt in het verzoekschrift, maar in gebreke blijft om concreet toe te lichten op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de onontvankelijkheidsbeslissing die het voorwerp vormt van de huidige procedure. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij uitdrukkelijk is ingegaan op al deze elementen. Het hoorrecht houdt ook niet in dat verzoekende partij mondeling dient gehoord te worden. Het volstaat dat zij haar argumenten aan het bestuur kenbaar heeft kunnen maken, in casu via de door haar ingediende aanvraag. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoekende partij niet de waarheid spreekt, maar slechts stelt dat de aangehaalde argumenten niet toelaten vast te stellen dat er in hoofde van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Er wordt ingegaan op de specifieke argumenten van de verzoekende partij zodat evenmin kan gesproken worden van een standaardmotivering. Tevens blijkt dat de bestreden beslissing volgend motief bevat: *"Het feit dat mevrouw een infectie aan haar rechteroog heeft plus de bewering dat het van belang is dat ze psychotherapeutische begeleid wordt, verhinderen haar niet tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een visum te vragen"* zodat verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat niet geantwoord werd op het argument in de aanvraag dat: *"Vervolgens is het medisch attest toegevoegd welk aangeeft dat verzoekster door een infectie aan haar rechteroog voor 90% niet ziet. Bovendien heeft zij stressgerelateerde migraine-aanvallen waarvoor zij Pte zo nodig Sumatriptan inneemt. Zij heeft tevens hyperventilatiesyndroom met paniekaanvallen. Zij heeft zeker medische en psychotherapeutische begeleiding nodig in België"*. Verzoekende partij blijft in haar verzoekschrift hameren op dit argument doch zij toont niet op concrete wijze aan dat de bevindingen dat het loutere feit dat zij een infectie heeft op haar rechteroog en dat zij de mening is toegedaan dat zij medische en psychotherapeutische begeleiding nodig heeft, haar niet verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land

van herkomst, verkeerd of kennelijk onredelijk zijn. Immers blijkt – zoals de nota in het administratief dossier ter voorbereiding van de behandeling van de aanvraag van de verzoekende partij stelt – niet dat verzoekende partij de benodigde medicatie niet in het herkomstland kan nemen en evenmin blijkt dat – indien zij steun nodig heeft van haar partner – deze haar niet kan vergezellen naar het land van herkomst. Het argument dat zij medische en psychotherapeutische begeleiding op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nodig heeft wordt niet ondersteund door het bijgevoegde stuk 11 bij haar aanvraag, zodat ook daar de gemachtigde niet kennelijk onredelijk oordeelt dat deze *bewering* haar niet verhindert tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

2.14. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER